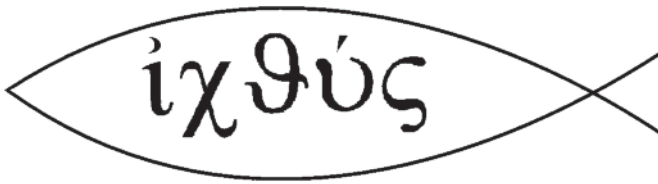

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2015. Reformáció· XXI. évf., 3. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Lukátsi Vilma – A gályarab

*Korbácsütéstől véres a vállam,
verejtékem a szemembe hull,
szívem vadul
döngeti mellemet,
úgy érzem: erőm elveszett...
Éhségemet nyelem,
sebes a tenyerem,
köröskörül a víz...
lábamon is bilincs,
és senki sincs,
aki itt rámtalál,
ha csak nem a halál...*

*VALAKI jár a tengeren!
Lépések nesze csobban,
s a szívem könnyűt dobban!
...már Ő húzza az evezőket!
Hűsítő, langyos, lágy esőket
hullat hátamon végig,
lemossa, ahol vérzik.
Etet az Élet kenyérével,
és erő jár át tőle,
szinte fölkap a szárnya!
Széllal szemben a gályá
a végső kikötőbe
VELE halad előre!*

-
- **Féltsük a kultúránkat, de ne képmutatóan! – 3. o.**
 - **600 évvel ezelőtt égették meg eretnekként Husz János előreformátort – 6. o.**
 - **A jamboree-ről első kézből – 12. o.**
 - **Gyertek a Berekfürdői Fórumra! – 15-16. o.**
 - **Vegyünk részt az Október a Reformáció Hónapja rendezvényein!**

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

„Más alapot senki sem vehet a meglevőn kívül, aki Jézus Krisztus.” I.Kor.3,11

Az életünkhöz, döntéseinkhez, a világban való eligazodásunkhoz sem tudunk megbízhatóbb alapot ajánlani senkinek sem mint, amit itt Pál apostol ajánl a levél olvasóinak.

– Itt a gyülekezet tagjai között feltámadó különböző gondolkodásmódok, indulatok és érdekek megjelenésével kapcsolatban írja le az apostol a fenti gondolatot: Nincs más alap csak Jézus Krisztus! Irigység, viszálykodás, emberi-„testies” megoldások jelentkeznek a gyülekezeti közösségi élet konfliktusaiban ugyanúgy, ahogy ez azok között természetes, akik nem ismerik Krisztust. A gyakorlatban felmerülő kérdések: Hová, kihez tartozunk? milyen tekintélyt ismerünk el? hogyan és hol lehet igazán hitre jutni és ki által? Hogyan lehetséges a növekedés, előrelépés, „sikeresség” a lelki életben? Ezek már egészen mai kérdések.

– A fent említett bibliai rész egy olyan szakaszhoz tartozik, ahol az épület alapjának képét használja az apostol, hogy mindnyájunkhoz közel hozza üzenetét. A reformációról való gondolkodásunkban, és a mai összefüggésekben is világos ez a mondanivaló. Nincs más alapja és feltétele annak, hogy az ember tisztán állhasson Isten elé, csak a Megváltó Jézus Krisztus érdeme. S ma sincs semmilyen eszköz, pótszer, teljesítmény, eredményesség, siker, amely örökkévaló örömet, boldogságot tudna nyújtani, egyedül a miattunk emberre lett, érettünk és helyettünk meghalt és feltámadott Jézus Krisztusnak.

– És nincs más alap! „ A keresztyén gyülekezetnek, egyháznak csak egyetlen ilyen, minden részletet hordozó és szabadító fundamentuma lehet.” (Balla P.) Semmilyen „megszentelt hagyomány”, „Istenért égő buzgóság”, semmilyen „vallásos élmény”, semmilyen „összefogás, szervezethez”...”anyagi megalapozottság” nem lehet valóságos fundamentum. Csak „egyetlen olyan” alap „van, ami megtart”, melynek „Isten szavatolja a teherbírását. Ezt az alapot nem kell létrehozni, csak elfogadni és alapul vetni, hiszen már adva van, Isten gondoskodott róla.” Aki a Jézus Krisztus. - A rómaiak gyakran nevezték a reformátorokat hitújítóknak, de ők rendszeresen visszautasították ezt a vádat. „Nem tanítunk új dolgot – írta Luther –, csak régi dolgokat ismétlünk és mutatunk, amelyeket az apostolok és minden istenfélő tanító tanított előttünk.” (J. Stott) J. Wesley is gyakran vádolták meg azzal, hogy új tanokat vezet be az Anglikán Egyházba. „A régi egyszerű keresztyénség az, amit tanítok” – állította. Mert évezredek telnek el és századok ismeretei halmozódnak egymásra anélkül, hogy ez az egyszerű igazság megváltozna: Nincs más megbízható alap az életünkhöz egyedül Jézus a Krisztus.

– Mi az evangéliumot ismerő és az evangélium örömeiből élő cserkészek sem látjuk más-ként! Vannak élményeink pl. nyári táborok, vannak nagy közös összefogásaink pl. nagy találkozások, a sokféleség megtapasztalása, vannak „szent” fogadkozásaink és lelkesült ígéreteink, vannak hagyományaink melyek, azt gondolhatnánk igazán összetartanak és megőriznek bennünket, de nem! - Senki és semmi nem teheti teljessé, örömtelivé, felszabadulttá az életünket csak a „rég és mindig új” üzenet, mely az igazi alapról Jézusról a Krisztusról szól.

Szuhánszky Gábor cst.

„A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött léleekben” (Lk 1,80)

Kultúra és moralitás spiritualitás nélkül!?

Igen, ilyesmiről beszélünk, amikor a migrációval összefüggésben bátorkodunk hangot adni hazánk és Európa keresztény kultúrája és erkölcsisége iránti aggodalmunknak. Most a migrációról sajnos nem tudunk szólni, mert a közvélemény olyan irányt vett, amire e lapban, amelynek az a neve, hogy Jézus Krisztis Isten Fia Megváltó még csak reflektálni is méltatlan. Viszont a cím-ben említett kérdésről és a keresztény kultúránk iránti aggodalomról érdemes elgondolkodni.

A jelenség a következő. Mindenki előtt világos, hogy az az értékrend, amely valamikor a leg-erősebb pillére volt az európai és magyar életszemléletnek/életgyakorlatnak, írott és íratlan törvényeknek, az erkölcs normáinak az immáron nem csak fakulóban van, hanem erősen meg is fakult. S most, amikor az a veszély körvonalazódik, vagy legalább is „vizionáltatik”, hogy távol- és közel-keleti kultúrák, valamint afrikai népszokások bizonyára nagy szerepet kapnak majd Európában abban a pillanatban, amikor az őket kultiváló tömegek elérnek egy bizonyos létszámbeli szintet, akkor ez a megfakult állapot végveszélybe kerül. Ezzel a helyzetértékeléssel egyet is lehet érteni. Valóban itt tartunk az eredeti kultúránkat és moralitásunkat illetően.

Viszont az aggódó sóhajok olyanok ajkáról, akik, és akiknek eleik mindent megtettek annak érdekében, hogy most e kulturális kihívásban ne egy erős keresztény ethosszal – kultúrával és etikával – minősített Európa és Magyarország szembesüljön nem túl hiteles és egyáltalán nem legitim az aggodalmuk. Európa és Magyarország keresztény mivolta nem most került veszélybe, hanem akkor, amikor mindenfajta gátlástalan izmusok, mint a parttalan liberalizmus vagy hazug humanizmus teljes létjogosultságot kaptak, nem csak lánnglelkű funkcionáriusokkal, hanem olykor még tankokkal is megerősítve. Az előző két jelzőt: *a parttalan* és *a hazugot* nem véletlenül írtam, mert mind a liberalizmusnak, mind a humanizmusnak van olyan keresztény változata, amely nagyon is tiszteletreméltó és értékhordozó.

A cserkészlet küzdelmeiről és felelősségéről is természetesen lehet beszélni. Kezdhetjük az-
al, hogy már a cserkészlet újraindításakor felmerült az a vágy, hogy a keresztény vagy egyál-
talan vallásos spiritualitást hagyjuk ki. S legyünk őszinték, akik csapatot szervezünk, sokszor
tapasztaljuk, hogy a szülők részéről éppen akkor kezd alábbhagyni a lelkesedés, amikor a qua-
si kötelező hittanórai és istentiszteleti részvétel kerül napirendre. Vihetjük a gyereket fjazni,
még arra is megtaníthatjuk, hogy legyen segítőkész, de a segítőkészség spirituális municióját
már nem kívánják.

A közérthetőség és az egyszerűség kedvéért azt is mondhatom, hogy a felsőbbrendű eszmének kikiáltott – sok természetudós bosszúságára, tudománytalan tudományoskodással is alátámasztott – ateizmus volt az, ami vagy naívan, vagy ördögien azt hitette, hogy a keresztény kultúra és erkölcsiség működik keresztény hit nélkül. Ezt a gondolatot ma is sokan igaznak tartják. S ehhez még hozzájönnek azok, akik már azt sem értik, hogy mi az, hogy keresztény kultúra és moralitás. Ezer példát lehetne mondani, hogy hogyan vettük el, vagy hogyan adtuk föl a keresztény kultúrát és moralitást éltető keresztény hitet. Ezek után nincs jogunk képmutató módon aggódni Európa keresztény kultúrája és moralitása miatt. Amikor ezt tesszük, olyanok vagyunk, mint akik aggódnak ked-

venc háziállatukért, akinek egyébként nem adnak sem enni, sem inni, sem fényt, sem jó szót. Mert a spiritualitás, a keresztény hit olyan a keresztény kultúra és morál számára, mint a friss víz, a puha kenyér, a napfény, és a simogató szellő minden élő számára.

A példákból csak néhányat. Amikor az egyházak igehirdetői, lelkigondozói és hitoktatói tevékenységét számúzták a társadalomból: családokból, iskolákból, egyetemekről, a Tudományos Akadémiáról, a kórházakból, a fegyveres testületekből, etc. akkor ezzel ott elkezdtek a most követelt keresztény kultúrát és erkölcsiséget rombolni. Természetesen ugyanerre a sorba írhatjuk azt a momentumot, amikor a cserkészlet bezárták és bevezették azt az úttörő mozgalmat, amelybe szintén azt hitték, hogy az emberbaráti szeretet működni fog Krisztus szeretete és szeretése nélkül. És ennek a következményei már régen eluralkodtak rajtunk. Nem a moszlimok, nem a hinduk, nem az afrikai törzsi vallások következménye az, hogy az életnek alig van tisztelete nálunk: liberális abortusztörvény; tömeges öngyilkosság; gátlástalan környezetszennyezés; a család intézményének totális meggyengülése; a jogok követelése, a kötelességek ignorálása; a kettősmérce, amely szerint követelők vagyunk másokkal és megengedők magunkkal és még hosszan sorolhatnám. Már régen nem keresztény a kultúránk sem, és az erkölcsiségünk sem. Azóta nem az, amióta a krisztusi hitünket vagy az istentagadást, vagy a modern bálványimádás felváltotta.

Talán még nem késő. Talán még menthető Európa és benne nemzetünk, de nincs más recept, mint a keresztény spiritualitás, amely táplálja a keresztény kultúrát és a keresztény erkölcsiséget oly módon, hogy az az életet nem veszélyezteti, sőt a veszélyekkel szemben hatékony fegyverrel ruház fel. Az ember szabad. Szabadságának része, hogy szabad akarattal önként és dalolva dobja el kultúrájának és a társadalmi együttélésének alapvetéseit és tápláló háttérját, a biblikus istenhitét. Ezek után azonban nem túl elegáns idegen kultúrák „betolakodásától” félteni azt, amiről egyébként közmegegyezéssel valljuk, hogy Európa tartópillére, de olyan tartópillér, amit mi aknázunk alá szabad akarattal, önként és dalolva.

Az ICHTHŰSZ cserkészlet 1920-tól kezdve, mindenfajta iszlám invázió és iszlámfóbia nélkül zászlójára tűzte a következő jelszó: *Jézus Krisztus a cserkészletnek is Ura*. Csak szerényen kérdezem, hogy az európai keresztény kultúrát féltők közül hányan mondanák például azt, hogy: Jézus Krisztus Európának is Ura. Vagy: Jézus Krisztus Magyarországnak is Ura. Gondolom nem sokan. És azt is gondolom, hogy a keresztény kultúránkat féltők hitelessége éppen azon múlik, hogy ezt a jelszót föl vállalnák-e?!

Befejezőként gondoljunk arra a fölismerésre, amely Szókratésztől Bernard Shawig minden pedagógiával, neveléssel vagy egyszerűen jóra törekvéssel elfoglalt embert izgat. E fölismerés pedig az, hogy *nem elég tudni a jót, hogy cselekedjünk azt*. Belső vagy külső motivációra van szükség, hogy a jót tegyünk. Ha őszintén meggondoljuk, hogy mi az, ami a ma élő európai és magyar polgárokat, különösképpen is a felnövekvő ifjúságot arra ösztönzi, hogy a keresztény kultúra és erkölcs szerint cselekedjen, akkor meg kell vallanunk, hogy nem nagyon van választásunk. *Illetve csak egy válasz van: a keresztény hit*.

Ahol van hit, ott van szeretet, ahol van szeretet, ott van béke, stb. ismerjük a házi áldás egyszerű bölcsességét. Ahol van krisztusi hit, ott van keresztény kultúra és van keresztény moralitás, amely tartást ad és megtartó erőt jelent. Hazánk és Európa jövője a mi kezünkben van, és azzal szolgáljuk igazán, ha Isten kezéből sem akarjuk kivenni, hanem sokkal inkább hálás reménységgel oda visszahelyezni.

Dr. Bóna Zoltán cst.

Husz János

Kerek 600 évvel ezelőtt, 1415. július 6-án Husz Jánost eretnekként megégették a Konstanzi Zsinaton. Bár testét megégették, hamvait szétszórták, hatását nem tudták megfékezni. Nevének eredeti cseh formája Ján Hus, idegen tájon született, Magyarországon soha nem járt és nevét mégis magyaros formában használjuk. „A miénk lett, mint az emberiség közös értéke.”¹

Husz 1372 körül született a vezetéknevét adó Hussinetz faluban. Az értelmes parasztfiú előtt az egyetlen pálya nyílt meg a szegénységből való kiemelkedésre, amikor egy földesúr a szomszédságban lévő város iskolájába bejuttatta, hogy pap legyen. A prágai egyetemen 1390-ben kezdte meg tanulmányait. 1402-től előadóként működött, majd a prágai egyetem rektora lett. Népét rajongásig szerette és kész volt érte áldozatot hozni. 1402-ben megismerkedett Wycliff írásai-val és hívévé szegődött, ami egész életútjára döntő befolyással volt. Ezen időszakban Vencel cseh király felesége, Zsófia királyné gyóntatójául Huszt választotta. 1407-ben tartott országos zsinaton hangzott el a *Husz-beszéd*, amely az első nagy támadása volt az egyházi romlottsága ellen, figyelmeztetve a papok dúskálása mellett a közemberek nyomorúságára. Miután Wycliff írásának 400 példányát elégették és Husz kiállt Wycliff mellett, Huszt Rómába rendelték, ahova nem ment el. A cseh papok egy része kiállt Husz mellett, a diákok pedig éltették Huszt és követelték az egyház megreformálását. Az érsek válaszul Huszt kiátkozta, az egyházból kiközösítette. Husz hevesen támadta a bűnbocsátó cédulák árulását, mert meggyőződése szerint a pápa csak pénzt akart. Említésre méltó, hogy száz évvel később, a lutheri Reformáció idején szintén ez a hang szólalt meg. 1412 őszén a reformmozgalom ellenpártja kísérletet tett Husz János elfogására, amit a prágai nép megakadályozott. A sikertelenséget követően XXIII. János pápai bullájában megerősítette Husz kiközösítését, megtiltva, hogy Husznak élelmet, italt, szállást biztosítsanak. Ekkor már Husz kénytelen volt Prágát elhagyni. Dél-Csehországba ment, ahol két legfontosabb műve született, *Az egyházzáról (De Ecclesia)* valamint *A szimóniáról (De simonia)*.

Zsigmond magyar király kezdeményezte a római egyházban lévő állapotok megváltoztatását az egyetemes zsinat összehívásával. Husz János biztonságban érezhette magát, amikor elindult Konstanzba, mert Zsigmond király menleveléről biztosította, és két cseh nemeset rendelt mellé kíséretként. Husz tudta, hogy kockázatot vállal, de határozott szándéka volt, hogy nyilvánosan megvédje tételeit az egész egyház színe előtt. Végül azonban a bíborosi kollégium határozott lépéseként csellel letartóztatták. Husznak csak félévi raboskodás után engedte meg a Zsinat, hogy a nyilvánosság előtt védekezzen. A Zsinat nem megölni, ha-

¹ Erdődy János: Így élt Husz János, Szerkeszti: F. Kemény Márta, Móra Ferenc Könyvkiadó Budapest-Dabas, 1983. 10. p.

nem megtörni akarta Huszt. Nem mártírra volt szükségük, hanem egy megtérő bűnösre, akinek a példáját majd fel lehet mutatni a későbbiekben. Husz azonban nem volt hajlandó tételeit visszavonni, ünnepélyes megtagadásra, vagyis önma-ga megtagadására pedig még kevésbé. Csak abban az esetben lett volna hajlan-dó tanait visszavonni, ha a Szentírásból bizonyítják be tévedését. A Zsinat ilyen bizonyítékkal nem szolgált, hanem eretneknek bélyegezték. Husz a máglya kö-zepén, amin műveit is elégették, sem vonta vissza tanításait.

A máglyára készülve Husz János egyik barátjának írta a következő „végaka-ratát”: „*Óvakodj attól, hogy házadat jobban ékítsd, mint a lelkedet! Mindenekelőtt lelked építésére legyen gondod! Légy jóindulatú és önzetlen a szegényekhez, és anyagi javaidat ne pazarold lakomákra!*”²

Husz „végakarató”, bár közvetlenül nem nekünk szánta, azonban minden cserkész szívére veheti, külön is kiemelve a „jóindulat”. Husz utolsó szavaiban arra hív, hogy a krisztusi jószág határozza meg, azt, amivel a másik cserkészhez, a másik emberhez, egész konkrétan a szegényekhez fordulunk, feljűk indu-lunk. A kiindulásunk Husz János végakaratóának teljesítése kapcsán is, miként mindig Jézus Krisztus, aki a mi cserkészletünknek is Ura. Ő adja nekünk a jó in-dulást. A jó indulás maga Jézus Krisztus, aki miattunk, helyettünk és érettünk halt meg a kereszten bocsánatot szervezve ezzel nekünk. A jóindulat parancsa nem a vakumból hangzik, hanem Krisztus keresztlének és kegyelmének a vissz-hangja Husz János szavaiban egyaránt. A jócselekmény tehát következménye az Isten kegyelmének és nem feltétele. Isten nem tőlünk kíván valamit, különösen nem lehetetlent, hanem minket kíván Magának és ezért adja Magát értünk. A XXI. század emberi együttélésének orvoslásához egyszerű, de Krisztus példájá-ból fakadó jótanács sokat segítene. Tanít arra, hogy helyen ítéljük meg a priori-tásokat, hogy érzékenyek legyűk a társadalmi igazságtalanságok iránt, sőt még arra is, hogy hogyan éljűk a természet javaival. Sajnálatos módon ez a végren-delet-szerű három sor nagyon aktuális személyesen is, és globálisan is a XXI. század számára.

2012-ben a Magyarországi Református Egyház Dunamelléki Egyházkerületé-nek Ének-Zenei Bizottsága *Krisztus az énekem* címmel új énekeskönyvet adott ki. A Szerkesztőbizottság gyöngyszemként említi Husz János gyönyörű passió-éne-két, mely 700 évvel ezelőtt íródott, de magyarul csak most vehetjűk birtokba. A Krisztus szenvedéséről és haláláról szóló ének a nagyhéti énekek között került elhelyezésre. Énekeljűk hálaadással ezt a dicséretet és cselekedjűk hálaból a nagy cseh előreformátor egyszerűségében is szent végakaratóát.

Dr. Csobolyó Eszter cst., cspk.

² Ellen G. White: A Nagy küzdelem, in: http://hu.wikipedia.org/wiki/Husz_J%C3%A1nos

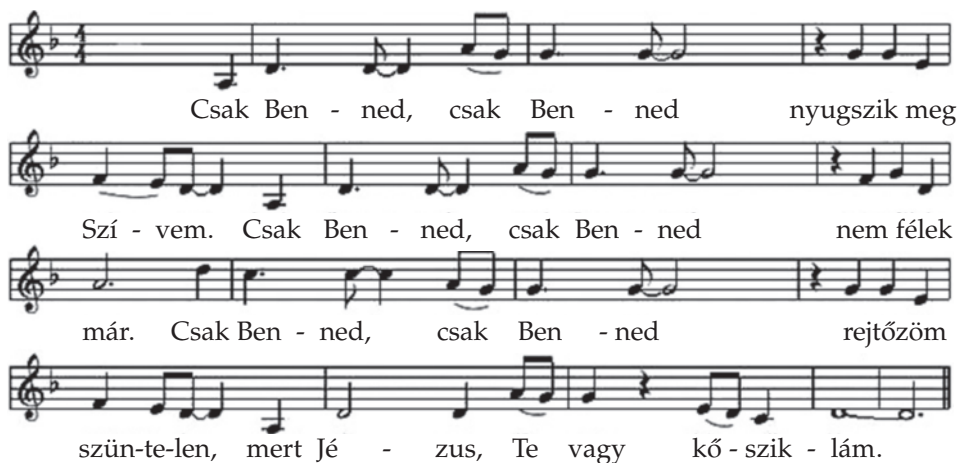
„Örüljete az Úrban mindenkor!” (Fil 4,4)

A Reformáció hónapjában

a krisztologikus teológiai felismerések mellett helyénvaló az evangéliumi hitre tértek megpróbáltatásaira, azt megelőzően pedig a reformációs kort megelőző, de azt meghatározó teológusokra is gondolni.

Ennek jegyében gondoljunk Augustinus, híres „sóhajára”: *Magadnak teremtettél bennünket Istenünk, és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned!* Ezt az élet- és hitérzést az alábbi ének is szépen kifejezi. Gondoljunk továbbá az ellenreformáció üldöztetési által inspirált énekekre, amelyek közül szintén itt találunk egyet. (B.Z.)

Csak Benned

Csak Ben - ned, csak Ben - ned nyugszik meg
Szí - vem. Csak Ben - ned, csak Ben - ned nem félek
már. Csak Ben - ned, csak Ben - ned rejtőzöm
szün-te-len, mert Jé - zus, Te vagy kő - szik - lám.

2.

Csak Tőled, csak Tőled kaphatok gyógyulást,
Csak Tőled, csak Tőled remélek jót.
Csak Tőled, csak Tőled nyerek feloldozást,
Mert Jézus, Te vagy Megváltóm.

3.

Csak Érted, csak Érted keresztem felveszem,
Csak Érted, csak Érted mozdul szívem.
Csak Érted, csak Érted terheim vállalom,
Mert Nálad van mind, Jézusom.

Sem - mit ne bán - kó - d - jál, Krisz - tus szent se - re - ge,
 Mert nem árt - hat né - ked sen - ki gyű - löl - sé - gé;
 No - ha e vi - lág - nak raj - tad dü - hös - sé - ge,
 De nem hagy szé - gyen - ben Krisz - tus ő - fel - sé - ge.

* * *

Krisztus szenvedéséről és haláláról – Virágvasárnap, Nagyhét

1. Krisz - tus, jó - sá - gos Pász - to - runk,
 Szent - há - rom - ság - ban egy U - runk,
 Leg - főbb kin - csünk, szent ék - sze - rünk,

2. Éltél köztünk, mint megvetett,
Kaptál értünk fájó sebet.
Bűnünk sötét. Nincs érdemünk.
Maradj velünk!

3. Kértél bennünk lakóhelyet,
Lettél tető fejünk felett,
Lettél kenyér, szent ételünk.
Maradj velünk!

4. Ihatjuk mind véred borát,
Mely szomjazónak enyhet ad,
Ki nem fogyó szent serlegünk,
Maradj velünk!

5. Meg nem rendül szerelmed, ó,
Bűnünk tudó, irgalmazó!
Szerelmeddel be nem telünk,
Maradj velünk!

8. Megváltottál kínok sokán,
Értünk haltál a Golgotán.
Keresztednél letérdelünk,
Maradj velünk!

9. Krisztus, te szent, megkínzatott,
Elsápadott, elcsúfított,
Mégis nekünk szép Édenünk,
Maradj velünk!

12. Áldunk, Atyánk, nagy Istenünk,
Áldunk, Fiú, hú Mesterünk,
Áldunk, Szentlélek, s kérlelünk:
Maradj velünk!

6. Javunkra, ím, adtad magad,
Ontod reánk irgalmadat.
Mélto nevet tóled nyerünk.
Maradj velünk!

7. Vágytad szívünk megáldani,
Haláloddal megváltani.
Nem lesz pokol végső helyünk!
Maradj velünk!

10. Érettünk meggyaláztatott,
Taníts nekünk alázatot!
Urunk, kitől üdvöt nyerünk,
Maradj velünk!

11. Ó, boldog az, ki téged áld!
Jaj, kárhozott, ki mást imád!
Másutt üdvöt mi nem lelünk:
Maradj velünk!

A fenti éneket – bár a húsvéti ünnepekörbe tartozik – itt közöljük, mert a 600 évvel ezelőtti eretnekként megégetett cseh előreformátor a szerzője.

Az írást lásd az 5-6. oldalon

„Egymás terhét hordozzátok...” (Gal 6,2)

Jelentés a 2015-évi cserkész nagytáborról

Jelentem, hogy a 842.sz. Benedek Elek cserkészcsapat a 28. börzsönyi nagytáborából visszatért. A tábor ideje alatt, csak különleges események voltak. Idén ismét a Börzsönyben voltunk, ahol már régi ismerősként köszöntött a környék.

Táborunk a bizalom jegyében szerveződött, és ezt a mindennapokban meg is éltük, vendéglátónk részéről, a barátaink részéről, a résztvevők részéről, valamint a szülők

részéről. Vendégül láttunk négy fiatalot Kárpátaljáról, velük igaz barátságok szövődtek. Mozgalmas, programokban gazdag időszak volt.

A táborépítés, berendezkedés utáni nap a sport jegyében telt. Ezt Bolyán Anti vezette. Eredményességéről csak annyit, hogy napokig izomláz gyötörte a társaságot. Közben megérkezett egy süldő is, amelyet némi vadászati segítséggel megnyúztunk, és előkészítettük a másnapi ebédhez: vaddisznó tokány lett.

A következő a nemzet és honvédelmi nap volt.

Itt jeles előadók tartottak előadásokat. dr. S t u b a

Anna ezredes mesélt a koszovói, iraki és afganisztáni élményeiről, bemutatva egy-két jellegzetes öltözetet, a koránt, skorpiót. Képes vetítésen ismerkedtük a sokszor holdbélinek tűnő afgán tájjal és az emberekkel. Majd dr. Huszák András alezredes a készenléti rendőrség tűzserész parancsnok helyettese és kollégája meséltek a munkájukról, nem kevés szemléltető

eszköz segítségével. Bemutatták, és egyikünk fel is próbálta az egyik legdrágább tűzszerész öltözéket. A teljes szerelés 16 milliós értékű volt, plusz a sisak, amely értéke jóval több, mint 2 millió Ft volt. Kézközelből ismerkedtünk Dócs Bence cserkészünk fegyver és egyenruha gyűjteményével, természetesen fel- és kipróbálva. Tovább csak címszavakban: egész napos túra a Csóványosra, éjszakai bátorságpróba, majd szuper cserkész bátorságpróba, fürdés és arany mosás a Dunában Mamira Zoli és családjával, kisvasutaztunk a Börzsönyi vasúton, fagyiztunk Ákosnál. Megismerkedtünk élőben a Börzsöny hullóvilágával, és kitekintést kaptunk erről az igen érdekes és titokzatos világra.

Thomán Zolival régi fegyverekből lövöldöztünk igazi lőporral. Séta közben ismerkedtünk a bennünket körülvevő erdei világgal. Vízi csatát vívtunk, esti tábortüzek körül énekeltünk, játszottunk, nagyokat beszélgettünk. A búcsú estén a szokásos hamburger-party – mi készítettük Herzog Attila segítségével – persze mi főztünk, mi ettük, mi mosogattunk. Csak érdekességként az egyik nap Zlinszki Móni segítségével, a Stahl konyha tanácsadójának receptúrája szerinti milánói makaróni készült a csapat nagy örömeire. Majd a záró táborűz után, másnap táborbontás és nehéz szívvel indulás haza.

Szeretnénk egy téli tábor csinálni a jövő év elején. Köszönjük a támogatóinknak: Monor Ref. Nagytemplom gyülekezetének, a dr. Fónyad Dezső Alapítványnak, a Monor Hegyessy Lions Clubnak, FETTI Kft.-nek, a Panning Kft.-nek a támogatást. Ezek nélkül nem valószínű, hogy megvalósulhatott volna meg ez az élményekben igen gazdag program.

Nagy László cst.

150 ország, 330 ezer 14-18 éves cserkész

"WA" – az idei jamboree jelszava. Ez a japán szó sok jelentéssel bír, mint megújulás, életerő, összhang...

A kultúrák megismerése a jamboree fontos pontja, hiszen az egész világ jelen volt ezen az 1x3 km-es félszigeten. A kultúráknak pedig alapja a vallás – a világtalálkozáson ez is komoly hangsúlyt kapott.

A jamboreen az összes világvallás képviselői jelen voltak. Hiszen BiPi a fogadalom szövegét úgy írta, hogy: *"A cserkésztestvérünk megköveteli, hogy a cserkész becsületesen és őszintén gyakorolja vallását."*

A cserkész tehát vallásos, a jamboreen az!

Minden nagyobb egyháznak volt egy sátra a "Faith and beliefs" (hitek és vallások) területén. Ezekben a sátrakban állandó kiállításon mutatták be az adott vallás keletkezését, hitének pilléreit és ágazatait. Minden sátorban állandóan ott volt egy-egy vallási vezető, aki szükség esetén lelki elsősegélyt nyújtott az arra rászorulóknak.

Mint minden vallásos emberben, a jamboree résztvevőiben is igény volt a vallási szertartások rendszerességére. Ezek a szertartások angolul zajlottak, és lehetőséget adtak más vallások szertartásainak való részvételre bárkinek. Minden reggel volt egy katolikus szentmise, egy buddhista meditáció, délután zsidó istentisztelet, iszlám napi imádság, protestáns bibliaóra.

A magyarok – mint sok másban – a vallásban is kitűntek a nemzetek közt, ugyanis mi a zászlószertartásokon való rövidebb elmélyüléseken kívül is szeretünk volna saját nyelvű misét illetve bibliaórát. Erről Ifjabb András "Ifa" atya, és a kontingens lelki vezetője, Bedekovics Péter "Bepe" lelkész gondoskodtak.

A tábor középső napja, a "Cultural exchange day" pedig egész délelőtt a vallásokról szólt. A reggeli ünnepségen minden vallás egy-egy cserkésze hitet tett vallásáról, és közösen elénekeltünk

ket német testvéreink kísérték gitárokon, az igehelyeket minden jelenlevő nemzet egy-egy cserkésze olvasta fel a saját nyelvén.

Egyik reggel elmentünk egy buddhista meditációra. Régóta érdekelnek a gyökeresen más vallások, tetszett a lehetőség, hogy mindezt cserkészekről ismerhettem meg, akik tiszteletben tartják, hogy én nem akarok áttérni, csak érdekel.

egy vallásos éneket. Délelőtti programként mindenki elment a saját vallásának a nemzetközi szertartására. A katolikusok például egy japán misét hallgattak, de az összes nemzetből jelenlevő cserkész pap röviden felszólalt angolul.

A protestáns istentisztelet nagyon tetszett, jó érzés volt ennyi nemzetiségű protestáns cserkésztestvéremmel együtt énekelni, imádkozni, úrvacsorázni. Az éne-

Egy japán buddhista lelkipásztor vezette a meditációt angolul, az energiánkat kellett összpontosítani törökülésben, és különböző szituációkba beleképzelnünk magunkat. Majd – miután ezt 30 percen keresztül csináltuk – jött egy 10 perces járó-meditáció: mezítláb mentünk igen lassú tyúklépésekben, egy sorban, behunyt szemmel. Nagyon jó érzés volt, ahogy a fűben taposok, körülöttem pedig semmi zaj... Így mentünk egy darabig, aztán megálltunk, és nyitott szemmel tettük meg a visszautat.

Ez egy különleges élmény, életem első és utolsó meditációja – testvéreimmel.

A magyar dzsembori csapat előhétvégéin a vezetőink rengetegszer elmondták, hogy meny-

nyire túlpörgünk majd a sok kultúrától, a magas hőmérséklet és páratartalom miatt, a sok embertől, akik mind a testvéreink, ismeretlenek és mégis olyanok mint én... Sokszor elmondták, hogy a szervezők által biztosított 7 órában inkább aludjunk, és ne maradjunk minden este a Csárdánál táncolni. Figyelmeztettek, hogy kell egy kis lelki elmélyülés, amikor nem me-

gyek el csereberélni a másik altáborba, nem megyek át az előző programon megismert barátaimhoz, nem játszunk a körletben sem – hanem elcsendesedem, átgondolom a napomat, és erőt, lendületet gyűjtök az előttem álló időszakra.

És hogy mélyüljünk el a saját kultúránkban és hitünkben, legyünk benne biztosak, és figyeljünk oda az Isten-kapcsolatunkra.

Eleinte azt hittem, hogy ez csak ilyen kis intellemt amit mindig el szokás mondani, ezért most szerencsénk van nekünk is végighallgatni. De tévedtem.

Ha valamelyik nap korábban keltem, akkor aznap feszültebb volt a hangulat-

tom, nem tudtunk odafigyelni a fontos dolgokra. Ha nem lazítottam egy perccet sem, akkor a program végére teljesen kifulladtam.

Ha nem lettem volna biztos a hitemben, nagyon könnyen befolyásoltak volna.

Ha nem figyeltem volna Istenre... Akkor mire jó a jamboree?

Szőlősi Vágó Panka ív.

„Lábam előtt mécses a te igéd...” (Zsolt 119,105)

Megérint, hogy Jézus Krisztus a cserkésznek is Ura?

*Szívesen részt vennél egy olyan hétvégén,
ahol van lehetőség a lelki töltekezésre?*

*Felnőttként szívesen hozzászólnál az ICHTHÜSZ Közösség jövőjéhez,
hogy együtt formáljuk az evangéliumi protestáns lelki közösség életét?*

Szeretettel hív és vár minden cserkészt az **ICHTHÜSZ Leleki Közösség az októberi Berekfürdői Fórumra**, mely az idén is október második hétvégéjén kerül megrendezésre: **2015. október 9-11-én.**

A hétvége megújult programmal, új lendülettel vár minden csatlakozni vágyót:

A közös programok mellett: tematikus rövid áhítatok, tábortüzek, közös játékok, fürdőzés

- a felnőtteknek lesz hitmélyülést szolgáló lelki program és az ICHTHÜSZ Közösség jelenével és jövőjével foglalkozó fórum;

- cserkészeknek korosztályonként különböző foglalkozások, lelki programok is, cserkészmódszer alkalmazásával természetesen!

A program helyszíne: Berekfürdő, a Nyírségi Református Egyházmegye táborhelye.

Érkezés: október 9., péntek, 19.00-ig.

Zárás: október 11., vasárnap, 13.00 körül.

Költség: 4500 Ft, ami tartalmazza a szállást, a szombati és vasárnapi étkezést – péntekre mindenki hozzon magával vacsorát –, a programok költségeit és egy belépőjegyet a fürdőbe.

Jelentkezés: mivel szükségünk van a létszámra, ezért megkérünk minden csapatot, írjon egy emailt a peter.bedekovics@gmail.com címre 2015. október 7., szerda éjjélég, melyben szerepeljen:

- a csapat száma és neve,

- a hétvégén résztvevők létszáma, külön feltüntetve a *felnőtt vezető*ket, *őrsvezető*ket és *(kis)cserkészek* számát!

- egy kontakt személy neve, email címe és telefonszáma, lehetőleg olyan vezető, aki maga is ott lesz a hétvégén.

A hétvége keretmesés lesz: Erdélyi fejedelemség korába fogunk ellátogatni.

Kérjük, mindenki hozzon magával keretmese ruhát – segítséget lásd a képekben:

- vagy egy korabeli sapkát/kalapot;

- vagy egy köpenyt;

- vagy egy mellényt, akár bocskai zakót.

Minél teljesebb keretmese ruhát hoz mindenki magával, annál jobban bele tudjuk magunkat együtt élni majd az Erdélyi Fejedelemség életébe!

Szokásos portyafelszerelés, hálószák, tisztálkodó felszerelés, etc. otthon ne maradjon. Mindenképp legyen nálad:

- Biblia;
- meleg öltözet;
- fürdőruha;
- a keretmese ruha;
- péntek estére vacsora.

Az erdélyi fejedelem udvara, s a fejedelem által támogatott *ICHTHÜSZ* *Közösség* mindenkit szeretettel vár!

Jó munkát!

dr. Bóna Zoltán cst. (1.)
az ICHTHÜSZ elnöke

Bedekovics Péter cst. (43.)
szervező

Erdélyi magyar nemesi viselet a 16. század végén, 17. század elején

Erdélyi nemesi viseletek a 17. század második feléből

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)

Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.ichthyscserkesz.hu

2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: dr. Bóna Zoltán
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Módszertan: Szöllősy Vágó János
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Bartha Katalin
5. Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Ének - Játék - Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető *Közösségünk* címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. T.: 06-30 637-8170

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com